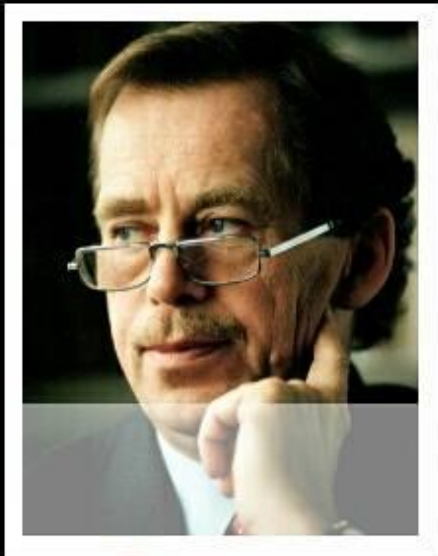

GYM 2016/2017

OBSAH

Úvodník.....	2
Kytice z pověstí národních.....	3
Asanace.....	4
Perfect Days.....	5
Rozhovor s Dagmar Novotnou.....	6
Designblok.....	9
Do Prahy za uměním.....	10
Gaudeamus.....	11
Italské prázdniny.....	12
Florbalový (ne)úspěch.....	14
Stužkovací večírek 4.C.....	15
Stužkovací večírek 4.A.....	16
Proč je prevence důležitá.....	17
O důležitosti toho, co jsme se jako malí naučili.....	18
Poruchy příjmu potravy.....	19
Vánoce.....	21
Rafaelo kuličky.....	21
Křížovka.....	22

Úvodník

Vítej, studente!

Víme, že toho máš teď opravdu hodně, i když je čas před svátky klidu. Proto jsme opravdu rádi, že sis našel volnou chvíli a doufáme, že si u tohoto lehce vánočně laděného čísla GYM odpočineš. Oproti poslednímu výtisku došlo ke změně v zastoupení časopisu, konkrétně se na tomto "publicistickém díle" podílely třídy 4.C a 4.A, pod taktovkou paní učitelky Rejmanové. Některé chvíle byly trochu chaotické, a když mělo být téměř vše zkompleťované a pevně dané, příspěvky se teprve scházely jako švábi na pivo. Čímž chci nenuceně naznačit, že pokud budeš mít nějaký zajímavý nápad či informaci, kterou bys chtěl sdělit ostatním, není problém se do příštího vydání zapojit.

Tentokrát se Tě pokusíme nalákat na nedávno hrané divadelní hry a rovnou je i ohodnotíme. Zkrátka tu najdeš pár "velmi ostrých" recenzí. Podíváme se i na místa, kde jsi třeba ještě nebyl a zajímá Tě, co se od nich dá očekávat. Zpravodajství přinese i něco málo pro milovníky sportu a také jsme detailně popsali naše stužkovací večírky, aby bylo co závidět. Chtěli bychom, aby sis po dočtení něco uvědomil a některé věci nebral na lehkou váhu. Za tuto část děkuji především Kateřině Matuškové. Nakonec abychom nezapomněli na již zmíněné Vánoce, trochu si zafilosofujeme a něco si i upečeme. V tomto měsíci nás čeká několik příjemných, již každoročních akcí, tak se nezapomeň zúčastnit. Až na nich kohokoli z nás potkáš, neboj se zpětné vazby.

Vydrž ještě těch pár dní před svátky a my Ti přejeme jak jinak než: „Šťastné a veselé.“

Marek Podlaha, 4.C

Kytice z pověstí národních

V úterý 15. listopadu se všechny čtyři ročníky našeho gymnázia vydaly do Východočeského divadla za účelem zhlédnutí divadelního pojetí významného díla české literatury Kytice z pověstí národních od Karla Jaromíra Erbena. Účinkující herci však nebyli součástí východočeského hereckého souboru, ale přijeli k nám z Klicperova divadla z Hradce Králové. Měli jsme možnost vidět hned několik známých Erbenových balad, například Zlatý kolovrat, Holoubek, Vodník nebo Poklad. Pro ty co neznají knižní verzi tohoto povedeného díla, bych se ráda vrátila k některým baladám a stručně popsala jejich děj. Vodník je naprosto typickým příkladem Erbenovy tvorby, kdy se většinou ženská hlavní postava něčím proviní a musí nést kruté následky svého rozhodnutí. Děj tedy pojednává o nerozvážné ženě provdané za vodníka, jež touží navštívit svoji matku. Po svolení žena slíbí vodníkovi svůj návrat v určitý čas, však svému slibu nedostojí a jako trest vodník zabije jejich dítě. Dále bych vylíčila dějovou linii Pokladu, kde dojde výjimečně k dobrému konci. Opět ženská postava s malým dítětem objeví tajný poklad ve skále. Žena naprosto zaslepená nalezeným bohatstvím odkládá dítě a odchází. Brána k pokladu se zavírá a žena přichází o to opravdu nejdražší, co v životě má. Po roce útrpného hledání se brána k pokladu opět otevírá a žena nachází své dítě. Řekla bych, že jedno z Erbenových poselství je určitě mravní poučení z jednotlivých příběhů.

Ted' už k samotnému provedení hry. Velice mě zajímalo, jak se režie popere s neustále měnící se scénou, kostýmy a obsazením. Představení předčilo mé očekávání. Zaujala mě všestranná scéna a nápadité kostýmy, které měla na starosti Ivana Brádková. Ocenila bych i hudbu od Dana Fikejze, která perfektně doplňovala tajemnou atmosféru. Nejvíce bych vyzdvihla herecké výkony, zejména tedy Miroslava Zavičára, jenž zahrál všechny mužské role. Dále nemůžu nezmínit Martinu Eliášovou, hrající matku ve Zlatém kolovratu. Inscenaci bych velice doporučila už jenom pro srozumitelnost a zajímavé pojetí Klicperova divadla.

Karolína Čermáková, 4.A

ASANACE - Kyjevské Národní divadlo

V rámci připomínky Václava Havla, který by v letošním roce oslavil 80. narozeniny, vzniklo divadelní představení Asanace, kterou nastudovalo Národní dramatické divadlo Ivana Franka z Kyjeva. Literární seminář měl možnost tuto hru shlédnout 11. října ve Východočeském divadle v Pardubicích.

A co vlastně asanace znamená? Jedná se o obnovu či vylepšení životního prostředí. Celý děj se odehrává na středověkém hradě v 80. - 90. letech. Skupina architektů přijede do středověkého městečka, ve kterém má postavit nové panelákové sídliště. Hlavním architektem je Zdeněk Bergman, který má celou stavbu na starost. Na hrad přichází dva zástupci lidu, kteří přinášejí petici proti plánované asanaci. Tajemník však jejich petici odmítá, protože je toho názoru, že je to pouze nátlak menšiny, která se schovává za většinu lidu a nechá tyto dva muže zavřít do hladomorny. Další architekt Albert však s občany souhlasí a podle něho není správné zdemolovat městečko, které je zde už od dávných dob. Kvůli tomu se dostává do sporu s Ulčem. Jednoho dne přivede tajemník nového inspektora na hrad a ten vyhlásí, že se asanace ruší, architekti mají svobodu ve tvoření a vězňové jsou propuštěni z hladomorny. Albert je z toho velmi nadšený a celý hrad slaví. Při oslavě se Albert přizná architektce Luise, že ji miluje. Když se to ale dozví

sekretářka Renata, je z toho zklamaná, protože ona je právě do Alberta zamilovaná. Druhý den přichází inspektor znovu a předešlé rozhodnutí ruší. Asanace tedy znovu platí. Albertovi se tato zpráva nelíbí a jako jediný říká nahlas své názory, až nakonec skončí také v hladomorně. Poté

přichází zase inspektor s tím, že asanace bude prozatím pozastavena a že architekti se nemají bát říci svůj názor. Albert je propuštěn z hladomorny, ale je celý zmatený a psychicky vyčerpaný. Na závěr dojde k sebevraždě, kterou spáchá Kuzma, který je také architektem, protože nesouhlasí s takovýmto jednáním.

Celá hra probíhala v ukrajinštině, takže divák musel sledovat titulky, které běžely nad scénou. I díky tomuto bylo představení pro někoho náročné. Za zmínku stojí především herecké výkony, které byly dobré a tomu svědčí to, že diváci na konci představení odměnili herce potleskem ve stoje. Za pochvalu stojí také scéna, která se velice povedla Martinovi Černému a samotná režie Břetislava Rychlíka.

Kristýna Fialová. 4.A

Perfect Days

Ve středu 22. září jsme s literárním seminářem navštívili divadlo Exil v Pardubicích. Viděli jsme představení Perfect Days od současné skotské spisovatelky Liz Lochhead. Divadelní hru Perfect Days napsala v roce 2000 a od té doby má hra velký úspěch po celém světě. V divadle Exil nám hru v hlavní roli Barbary představila amatérská herečka Jana Tichá pod vedením režisérky Nadi Kubínkové. Hra je dle mého názoru aktuální a výstižná. Pojednává o Barbaře, která má prosperující firmu, peníze, přátele i luxusní byt. Zdá se Vám, že má vše? Mýlíte se! Barbaře chybí rodina, láskyplná domácnost a ještě k tomu ji začínají tikat biologické hodiny. A rozhodně s tím chce něco dělat. Vyzkouší spoustu možností, jak přijít k dítěti a k tomu, co ji v životě tak moc schází. Nehledá manžela, ale spíše reprodukčního muže svého dítěte. Projde si nesnázemi, láskou i trápením. Hra je plná překvapení, napětí a velmi vtipných momentů. Je ideální pro diváky, kteří nejsou intelektuálně nároční a dokáží se pobavit i nad nesnázemi ostatních lidí. Hra je důkazem, že i když máme budoucnost naplánovanou do posledního puntíku, život dokáže udělat pěknou čáru přes rozpočet. Herecké výkony byly absolutně senzační.

Kostýmy byly atraktivní a jednoduché, ale v jednoduchosti je přece krása, ne?

Hudba byla moderní a přesně vystihovala danou situaci, ve které se Barbara a její přátelé nacházeli.

Scéna byla krásně udělaná, nebylo tam toho sice moc, ale i tak z toho mála dokázali herci vykouzlit neskutečnou zábavu. Inscenace má dvě a půl hodiny a ani jednu minutu jsem se v sále nenudila. Velmi doporučuji. Je to příjemné odreagování po náročném pracovním dnu a skvělá relaxace při studiu.

Nikola Mašková, 4.A

Empatická, srdečná a optimismem nabitá

Dagmar Novotná

Že je skvělou herečkou Východočeského divadla v Pardubicích, to ví každý, ale jen málokdo má možnost nahlédnout do jejího soukromí. Já jsem tu možnost dostala.

Narodila se ve znamení Blíženců. Ráda dělá vše, co má smysl a přináší pohodu a odpočinek. Miluje zpěv a šampaňské, umí vařit a péct. Neumí pořádně jezdit na kole. Nejdůležitější pro ni vždycky byla rodina. Je prý od přírody šťastná a sní o tom, že si třeba jednou někdo řekne, že na světě nebyla zbytečně. Největší strach jí nahání nemoc.

V životě se řídí heslem: „*Nikomu neubližovat.*“

1) Jak jste se dostala ke hraní v divadle?

V době, kdy jsem už věděla, že opravdu chci být herečkou, začala jsem se připravovat k přijímacím zkouškám na JAMU v Brně (obor ČINOHERNÍ HERECTVÍ – MUZIKÁL). Vysokou školu jsem dokončila v roce 1984 a po jedné sezoně v Severomoravském divadle v Šumperku jsem nastoupila angažmá v divadle v Pardubicích.

2) Byl to Váš sen už od dětství?

Můj dětský sen to nebyl. Chtěla jsem být ledaščí, dokonce i letuškou, do chvíle, než jsem poprvé letěla letadlem. Pro herectví jsem se rozhodla až později a začala jako elévka (tedy herečka bez odborného vzdělání) v divadle v Českém Těšíně. Studium herectví na vysoké škole přišlo až rok na to.

3) V jakých rolích se cítíte lépe? V těch, které se Vám samotné podobají, ba naopak preferujete ty, které se s Vaším charakterem neslučují?

Pro mě je vždycky zajímavější hledat v roli to, co pro mě samotnou není typické, objevovat jiné charaktery, postoje a vzory chování, než jaké jsou mi vlastní. Je to těžší, než hrát "sama sebe", ale je to o to zajímavější a napínavější práce.

4) Kdybyste měla říci jednu hru, která se Vám nejlépe hrála. Jaká by to byla? A proč?

Asi by to byla titulní postava v populárním americkém muzikálu HELLO, DOLLY. Je to výjimečná role a pro mě to tehdy byl i zcela mimořádný herecký a zejména pěvecký úkol.

5) Jaké je Vaše vysněná role (postava)?

Naštěstí vysněné role nemám, takže se nemohu dočkat zklamání z toho, když se sny nevyplní.

6) Nacvičujete v současné době nějaké divadelní představení?

V těchto dnech zkoušíme s kolegy hru HOŘÍ, MÁ PANENKO, což je jevištní úprava slavného českého filmu režiséra Miloše Formana. Je to hezká práce a všichni se těšíme na výsledek.

7) Jak jste se seznámila se svým manželem (pozn. herec Pavel Novotný). Máte podobnou povahu, nebo jste každý odlišný?

Se svým manželem jsem se seznámila na JAMU. Byli jsme spolužáci ve stejném ročníku a na konci studií jsme se vzali.

8) Jak se učíte text divadelní hry? Posloucháte ho? Čtete si ho nahlas či potichu? Máte nějakou „tajnou taktiku“?

Pokud je v roli opravdu hodně textu, nezbývá, než si sednout a poctivě se ho učit. Herci ale vždycky velmi pomůže dobrá divadelní nápověda, protože nápověda není v divadle jen při představení, ale účastní se všech hereckých zkoušek až do premiéry. Herec se tak může při zkoušce soustředit na tvorbu role a text mu při tom "nahazuje" právě nápověda. Být dobrou divadelní nápovědou je těžká a specifická profese.

9) Je Vám potěšením, když vidíte v publiku tleskající a nadšenou mladou generaci lidí?

Ale ovšem, spokojenost diváků je to, o co u divadla jde a jejich potlesk je pro herce největší odměnou.

A když v hledišti sedí mladé publikum, jsme navíc moc rádi, že si další generace nachází cestu k divadlu a k neopakovatelným zážitkům.

10) Chodíte vy sama ráda do divadla? Jaké divadlo (mimo našeho) ráda navštěvujete?

Divadlo je moje práce i veliká láska. Když mi čas dovolí, navštěvuji i jiná divadla, už proto, abych měla přehled o práci kolegů z jiných míst naší vlasti anebo i světa.

Bohužel to není tak často, jak bych si přála, protože když divadlo děláte, moc volného času, zejména po večerech, vám opravdu nezbývá.

11) Existuje nějaká divadelní hra, která by Vám nějak změnila život, ovlivnila Vás?

Každá poctivá práce člověka ovlivní a u herectví je tomu tak v ještě větší míře. S každou rolí přibývá herci poznatků o sobě samotném i o všem a všech okolo. Každý se měníme a nějak vyvíjíme.

To ale neznamená, že by se měl herec nechat svou prací nějak trvale poznamenat. Věřím, že se mi to nestalo a nestane.

12) S jakými herci se Vám na scéně dobře spolupracuje?

Na to je jednoduchá odpověď - nejlépe se mi spolupracuje s kolegy, kteří zkrátka rádi a poctivě spolupracují.

13) Když máte divadelní prázdniny, co ráda děláte? Jak odpočíváte?

Když nastane čas volna, je to především čas odpočinku, čas změny zavedeného rytmu, čas, kdy nikam nemusím spěchat a nic plánovat. Nejraději trávím tento čas v přírodě. Naštěstí mám kde a s kým.

14) Čtete ráda? Pokud ano, jaký druh literatury?

Ano, čtu velmi ráda. Na mimopracovní čtení ovšem zbývá čas většinou jen v době prázdnin a tehdy sahám nejčastěji po dobrých detektivkách, rodinných ságách, cestopisech a knihách s přírodní tematikou.

15) Proč si myslíte, z pohledu herečky, že by měli lidé chodit do divadla?

Proč? Inu proto, že jen divadlo může nabídnout jedinečná setkání se skutečnými, živými lidmi, setkání pokaždé jiná, nezakonzervovaná do filmového pásu nebo potištěných stránek. Žádná dvě divadelní představení nemohou být nikdy stejná - každý večer je to neopakovatelný příběh, tvořený nejen herci, ale i publikem. Je to nejživější a nejkulturnější forma kontaktu mezi lidmi. Kontakt, který právě v dnešních dobách tolik potřebujeme a často marně hledáme.

Veronika Balková, 4.A

Designblok

Tento rok se od 27. do 31. října zaplnila hned několik výstavních prostor v Praze přehlídka světového designu - Designblok. Přehlídka probíhá každý podzim již 17 let a první podnět k jejímu založení vznikl z důvodu nízkého zájmu a povědomí Čechů o designu a zpracování užitekových věcí celkově. Výstava začala postupně nabírat na popularitě a dnes na ni již zdaleka nechodí jen umělecky zaměřeni Češi, nýbrž také prostě jen zvědaví lidé z celé Evropy a možná i světa, kteří se chtějí zorientovat v nejnovějších designových trendech nebo se třeba jen pokochat pohledem na krásné věci.

Výstava byla jako vždy rozdělena do několika částí, přičemž ty dvě hlavní proběhly v Superstudiu na Výstavišti v Holešovicích a v Openstudiu v Průmyslovém paláci výstaviště Holešovice. Výstava v Superstudiu je obvykle nejzajímavější, nejrozmantější a návštěvnický nejoblíbenější. Hned za vchodem do budovy se před vámi otevře obrovská hala, kterou vprostřed dělí přehlídkové molo, které je však během dne většinou nevyužívané a čeká, až přijde jeho čas. Nad hlavami návštěvníků se potom až ke stropu vine dřevěná konstrukce připomínající nábytek seskládaný na sebe, po které můžete celkem snadno vyšplhat až na balkon, kde je možno se občerstvit v příjemné kavárně. V největší hale objektu se potom nachází kolem 100 stánků, přičemž každý z nich patří jiné designerské firmě/návrhářskému studiu/umělecké škole. Samozřejmě ne všechna stanoviště budou pro člověka zajímavé, ale každý si tu přijde na to své. Tento ročník diváky nejvíce zaujal lustr návrháře Maxima Velčovského, který byl celý vyroben ze skleněných kostí zdánlivě náhodně pospojovaných k sobě. Návštěvníkům výstavy také pravděpodobně utkvěly v paměti stříbrné šperky inspirované tvarově i barevně mořskými korály, trička potřísněná krví jako protest proti využívání levné pracovní síly k výrobě oblečení pro řetězce, nebo také obrovská lesklá dřevěná vana vydlabaná přímo do kmene stromu.

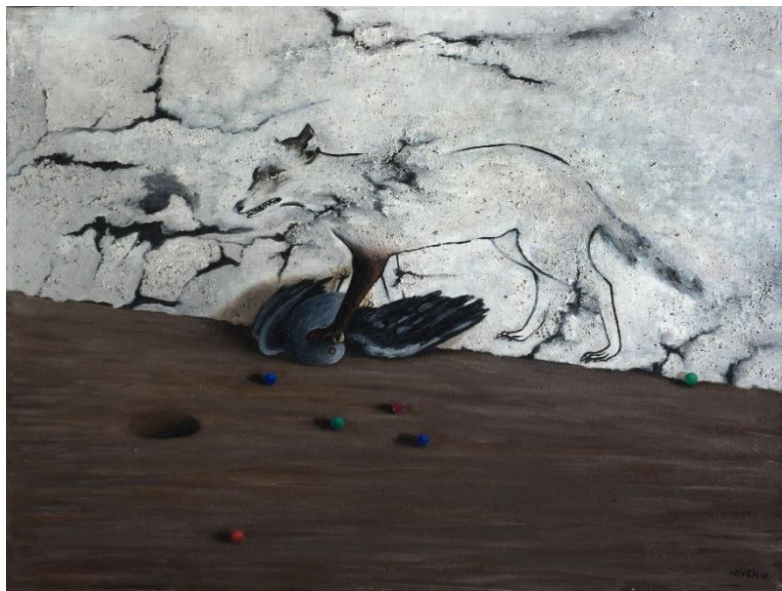
Valentýna Kloboučnicková, 4.A

Do Prahy za uměním

Chcete se pokochat pohledem na ryzí umění a zároveň mu do hloubky porozumět? Už Vás omrzelo přetvářovat se u obrazů, kterým naprosto nerozumíte, ale nechcete vypadat jako hlupáci a nevzdělanci, a tak je dlouze a naoko pečlivě sledujete a pak prohlašujete, že Vás velmi zaujaly? Pak je jistě správnou volbou prohlídka Národní galerie v Praze s odborným výkladem o symbolice skryté v umění.

Dozvíte se spoustu zajímavých informací – mimo jiné to, co si středověcí lidé vybavili při pohledu na hnědého či bílého psa (neboť mají opačné významy), jak máte rozumět tomu, když spatříte zátiší s granátovým jablkem, co znamená srpek měsíce ve vlasech ženy, nebo co si myslet o tom, když si všechny postavy ukazují na jednoho zbývajícího chudáka. Poté si můžete projít zbytek expozic, kde objevíte například i obrazy takových es, jako byli El Greco, Rembrandt van Rijn, Peter Paul Rubens či Francisco José Goya. Mnohá kapsa jistě také uvítá zprávu, že stálé expozice jsou pro studenty ke zhlédnutí zdarma.

Pokud se Vám příliš nezamlouvá klasické umění a vyhovuje Vám spíše modernější pojetí, rozhodně musíte navštívit pražský Veletržní palác. V této architektonicky zajímavé stavbě (jedná se o čistý funkcionalismus architektů Josefa Fuchse a Oldřicha Tyla) spatříte skvosty od nejen

českých moderních autorů. Navíc se tam v současné době nalézají Slovanská epopej, velkolepé dílo Alfonse Muchy.

Zajímá-li Vás tedy alespoň trochu umění a kultura, navštivte tato místa, kde se čas zastaví a celý svět se promítne do obrazů starých i nových mistrů. Stojí to za to.

Eva Jiráňková, 4.A

GAUDEAMUS – KDYŽ NEVÍM, CO DO BUDOUČNA CHCI

Jde o každoročně pořádaný veletrh vysokých škol v Brně a Praze. Na rozlehlém výstavišti se nachází většina veřejných i soukromých škol z České republiky. Nespočet studentů si jezdí pro inspiraci, radu nebo ujasnění svého rozhodnutí pro budoucí zaměření. I my, jako studenti čtvrtých ročníků, jsme pro inspiraci jeli na jeden z pořádaných veletrhů do Brna.

I přes dlouhou a náročnou cestu nám Gaudeamus velice pomohl v ujasnění našich budoucích povolání. Celé výstaviště využitě do posledního metru bylo plné nejrozličnějších stánků škol technických, humanitních i přírodovědných. Největší plochu zabíraly stánky nejznámějších škol (ČVUT, VUT, UK, MU). Každý si mohl vyzkoušet různé doprovodné programy, absolvovat test, který určil míru technického, humanitního nebo přírodovědného zaměření, prodiskutovat se studenty a absolventy škol budoucí uplatnění, náročnost škol

i přijímací řízení. Všechny školy poskytovaly letáčky s důležitými informacemi ke studiu. Nějaké školy předvedly i schopnosti jejich studentů – Univerzita obrany předvedla fyzické zdatnosti jejich studentů.

Dále jsme si mohli prohlédnout jedno z největších studentských měst a udělat si na něj svůj vlastní názor.

Každý z nás přijel s maximem užitečných informací a s rozhodnutím, co by chtěl dále studovat a na co se zaměřit. Gaudeamus doporučuji všem budoucím studentům vysokých škol. Důvodem není jen pěkný výlet, ale i nespočet užitečných, vyčerpávajících informací a vlastní zkušenosti studentů, které na internetu nikdo nevyčte.

Michaela Prokopová, 4.A

Italské prázdniny

aneb

cestujeme s „Mozartákem“

Letošní podzimní prázdniny se mnoho studentů vydalo na společné toulky po Itálii. Cílem bylo seznámit se s kulturou, nádhernými architektonickými skvosty, kterými Itálie vyniká, malými kavárničkami, ukrývajících se na každém koutu ulice anebo obchůdky, v nichž si každý dokáže najít to své, z čeho jeho srdce plesá.

Naše dobrodružství začalo v úterý, 25. října, kdy jsme se v hojném počtu dostavili na malé parkoviště, které se nachází před naším gymnáziem a odkud započala naše 18 hodinová cesta do hlavního města Itálie, Říma. I přes délku cesty mohu říci, že jsme ji všichni ve zdraví přežili, ale mnozí z nás se děsili vidiny, že za tři dny ji budou muset absolvovat znovu, aby se vrátili zpět do svého rodného kraje.

Při naší první zastávce jsme navštívili vatikánská muzea, která se nachází, jak již název vypovídá, v samotném Vatikánu. Měli jsme štěstí, jelikož nás tříhodinová prohlídka po renesančně malovaných místnostech zachránila před „lijákem“, který se nacházel venku. Po seznámení s mnoha renesančními umělci jsme se šli podívat na Sixtinskou kapli, která mnohé překvapila svou velikostí. Dále jsme pokračovali v prohlídce Vatikánu po svém, jelikož jsme dostali rozchod, abychom si v tomto „mini“ státě mohli koupit suvenýr, který by nám připomněl tuto zemi. Poté jsme se vydali po břehu řeky Tibery k Andělskému hradu, mauzoleu, který nechal vystavět císař Hadrián II., před kterým potulní stánkaři prodávali pohledy, cizojazyčné průvodce, magnety, ale i různé italské spisy. Po vyprázdnění mnoha peněženek se naše cesta vinula ke známým Španělským schodům, kde jsme se profesionálně vyfotili a v čase, který nám byl poskytnut, jsme vyzkoušeli kavárny a pizzerie, abychom utišili hlad po pravé italské kávě anebo pizze, záleželo na chuti jedince.

Po zdolání prvního dne, jsme se jeli ubytovat do chatek, které se pro nás staly na dvě noci našim novým útočištěm a poskytly nám potřebný čas k naší regeneraci.

Druhý den ráno nás probudil hluchý budík, který nám hlásal, že na dnešní den jsou naplánované Pompeje a Vesuv, který jim pomohl k jejich známosti. Po příjezdu do Pompejí nám bylo ale sděleno, že výstup na Vesuv není možný z důvodu nepřestávajících dešťových přeháněk. Myslím

si, že pro mnoho z nás byly Pompeje obzvláště silným zážitkem, jelikož atmosféra vyvolána deštěm byla dechberoucí. Ještě dnes mě mrazí, když si vzpomenu, jak dešťové kapky dopadaly v pravidelném rytmu na můj deštník, obloha byla tmavá, ne-li černá a já se potulovala po ruinách města, ve kterém se nacházelo velké množství uliček, že by bylo snadné zabloudit a neshledat se znovu s naší skupinou, což se naštěstí nikomu nestalo, jelikož jsme se drželi pohromadě. Mnoho z nás zde mohlo obdivovat domy, ve kterých se žilo před tou nešťastnou nehodou, lázně, amfiteátr anebo nevěstinec, vymalován hanbatými obrázky. Po skončení prohlídky v Pompejích a zrušenému výstupu na Vesuv jsme se alespoň vydali do nákupního centra v okolí Neapole.

Třetí den se nám Řím ukázal v pravém slova smyslu, jelikož jsme vyrazili na prohlídku a poznali ho o dost více, než první den. Počasí nám též přálo, poněvadž slunce konečně vysvitlo a zářilo na všechny strany, proto mnozí z nás schovali deštníky, sundali mikiny a nasadili sluneční brýle a úsměv. Navštívili jsme Coloseum, šli podél Fora Romana, nejstarší části Říma a podle mě i velmi dobře zachovanou pro další generace. Viděli jsme i známou Etruskou vlčici se svými malými nalezenci. Dále jsme směřovali k Benátskému náměstí, kde se nachází monumentální památník ke sjednocení Itálie, který jsme vyjeli výtahem do nebeských výšin a mohli se zde „kochať“ scenérií Říma z jiné perspektivy, než nám byla doposud známa. Odtud jsme spěchali k Fontáně di Trevi, kterou jsme mohli již tolikrát vidět v mnoha italských filmech, zde jsme měli svůj poslední rozhod před návratem do naší domoviny, a proto si ho každý užil na sto procent po svém, ať už se jednalo o dokoupení suvenýru, dárků pro rodinu anebo jen o posezení nad šálkem čerstvě umleté kávy.

Zpáteční cesta probíhala o něco příjemněji, jelikož všichni byli nabyti novými zážitky, o kterých si povídali s kamarády anebo jen procházeli fotografie a snažili se je zredukovat jen na ty, které nejsou rozmazané, díky čemuž se mnozí unavili a usnuli. Probudili se až druhého dne na hranicích s Českou republikou. Po příjezdu do Pardubic, 29. října, již byli vidět nedočkaví rodiče, jak v zástupu čekají na své děti a těší se na jejich vyprávění o zážitcích z prázdnin.

Aneta Dvořáková, 4.A

FLORBALOVÝ (NE)ÚSPĚCH

Ve středu 16. listopadu proběhlo první kolo dívčího florbalového turnaje středních škol. Vzhledem k tomu, že naše škola je stálým účastníkem této akce už několik let, tak i letos jsme se v hojném počtu sešli a rozhodli se vyhrát. A tak se taky stalo. Cesta k úspěchu ale nebyla snadná.

Ve skupině nás bylo celkem 7 týmů a to z celého pardubického okresu. Naše třináctičlenné družstvo se tak muselo prokousat celkem šesti zápasy a zaskórovat v základní hrací době, která činila 10 minut. Naše cíle byly předem jasně určeny p.uč. Plhou a to důraz v obraně a rychlý posun míčku na hřišti, což se nám bezpochyby dařilo už od začátku turnaje. Precizní práce obránců, kteří vždy dokázali svědomitě rozehrát, skvělý pohyb útočníků a rychlé nahrávky, ze kterých padaly góly, nám dokázaly vyhrát pět ze šesti zápasů.

Po každém zápase jsme měly týmovou poradou v kabině, kde jsme se posilily, jak dobrou svačinou, tak i taktikou na příštího soupeře. V půlce turnaje se nám vyměnili trenéři a do vítězného konce nás nakonec dovedla p.uč. Macková. A jako ryze ženský tým jsme vybojovaly pohár a postup do druhého kola.

(nahore zleva: Veronika Zavřelová, Markéta Plachá, Ema Holavová, Eliška Roubíčková, Klára Ehlová, Ellen Sytko, Markéta Hudcová dole zleva: Aneta Reinberková, Kristýna Pilařová, Sabina Roztočilová, Tereza Jochová, Kateřina Tamchynová, Tereza Fekarová)

Dlouho jsme neměly možnost radovat se. Hned další den se ke mně donesla nemilá zpráva, že náš tým byl diskvalifikován. Obchodní akademie, se kterou jsme odehrály náš poslední zápas, podala stížnost na jednu naši hráčku, že nesplňuje podmínky soutěže, že je starší ročník, než je povoleno být. Jejich stížnosti bylo vyhověno i přesto, že nikdo netušil, jaké podmínky té soutěže jsou a že je naše družstvo porušuje.

Takto naše florbalové dobrodružství pro letošní rok skončilo. Děkuji oběma učitelům, všem hráčkám a především golmance, která v bráně podržela celý tým.

Klára Ehlová, 4.A

Stužkovací večírek 4.C

Dne 30.9. 2016 se konal stužkovací večírek 4.C v restauraci Zelená Žába. Téma večera neslo název "Filmoví hrdinové". Studenti a studentky postupně zaplňovali sál, a jak bylo vidět, jejich nápaditost neznala mezí. Sešel se zde Ironman, Sherlock Holmes, Střihoruký Edward, Harley Quinn z filmu Suicide Squad, Cruella Deville ze 101 dalmatinů, a mnoho další. Obsazení bylo hvězdné i ze strany učitelů. Jejich zásluhou náš večer ozdobila víla mužských snů Angelina Jolie, pubertácký kouzelník Harry Potter, gentleman James Bond, arizonská pěnice Tornádo Lue, indiáni, piráti a nad vším držel ochrannou ruku cnostný páter Claudius Frollo v podání Tomáše Voltra. K chuti každému zajisté přišel řízek či „tatarák“ s topinkou. Filmové postavy, které zrovna neměly chuť na maso, si mohly nabídnout salát či buchtu. Nad nezanedbáváním pitného režimu bděla pohotová servírka.

Nastal ten slavnostní čas a naše paní třídní učitelka se chopila prstenu moci. Každý z nás jí byl vyzván a poklekl. Byl ostužkován a pasován na maturanta roku 2017. Následovalo stužkování třídní učitelky Soni Chalupové na učitelku maturující třídy. Jako malou pozornost dostala perníkovou chaloupku a tři lístky do kina. Přišel čas na zábavu, která byla poněkud netradiční. Na zdi jsme přítomnému pedagogickému sboru promítali naše fotografie z dětství a oni měli rozpoznat, který student se na fotografii vyskytl. Poté jsme si role otočili a my poznávali je, což bylo někdy opravdu nelehkým úkolem. Další hrou byl všeobecný test jejich znalostí, za který každý obdržel patřičnou známku. Neméně zábavnou částí večera se stalo hádání filmových hlášek nebo párová soutěž profesorů se studenty. Ocenění za nejlepší výsledky během celého večera získala Martina Vinklářová. Celou atmosféru uvolněného večera dokreslovala taneční hudba, která nejednomu z přítomných rozvázala nohy. Večer jsme si báječně užili.

Chtěla bych za nás všechny poděkovat všem učitelům, kteří přišli, bez Vás by to nebylo ono!

Kateřina Doudová, 4.C

Stužkovací večírek 4.A

Dne 4. 11. se v restauraci Myslivna uskutečnil náš stužkovací večírek ve stylu rockového koncertu. Přípravy probíhaly již několik týdnů předem, abychom si tento večer pořádně užili. Po dlouhém přemýšlení a rozhodování jsme dospěli ke dvěma hrám, které jsme ten večer hráli. Večer začal ostužkováním všech studentů třídní učitelkou na maturanty. Nebylo to obvyklé pasování mečem, nýbrž kytarou. Poté jsme začali hrát hry. Byly vymyšlené pro pobavení žáků, ale především učitelů. První hrou bylo poznávání světově známých rockových písníček. Po technických problémech s reproduktory se náš spolužák, Jan Venglář, rozhodl, že písničky bude hrát na svou elektrickou kytaru a předvedl tak skvělou show. I přes naši snahu tuto soutěž ale vyhráli učitelé, resp. pan učitel Procházka, který poznal snad vše. Potom přišla vlna smíchu s hrou „chubby bunny“, která se hraje tak, že si lidé postupně dávají do pusy pěnové bonbony a po každém musí říct „chubby bunny“. Komu je pokaždé rozumět, vyhraje. Celkem proběhly tři souboje, ale nejzajímavější byl mezi španělštinou a ruštinou, našimi dvěma jazyky, kdy proti sobě stáli paní učitelka Grulichová a pan Carreño. Večer tím ale ani zdaleka nekončil a téměř všichni šli slavit dál do baru na třídě Míru. Pokračovali s námi skoro všichni a velmi jsme si to užili, a tak doufám, že to bude jeden z večerů, na který nikdy nezapomeneme.

Kateřina Svatošová, 4.A

Proč je důležitá prevence?

Toto téma se týká nás všech a nezáleží na tom, jestli zrovna máte nějaké problémy nebo nemáte. Mnozí z nás už se s nějakou nemocí narodí, anebo jim je během let zjištěna, za dost z nich může i moderní doba a technologie. Některé zde nebyly, ale s vývojem a vyspělostí civilizací se objevily. Spousta lidí svým stylem života napomáhá k jejich vzniku a to nejen u sebe, ale třeba je i nevědomky šíří dál. Ráda bych se proto věnovala, alespoň pro mou věkovou skupinu asi nejaktuálnějším, pohlavním nemocem.

Vraťme se, ale k tématu. Prevence je důležitá stejnou měrou pro muže jako pro ženy. Mnozí muži si to však nemyslí, neuvědomují si, že například HIV je v poslední době nejrozšířenější mezi muži majícími sex s jinými muži. Mně osobně nevádí muži s jinou orientací, ale narovinu si řekneme, že v každém případě je nutná ochrana a hlavně pravidelná prevence a to bez výjimek. Jak říká má kamarádka zdravotnice ABC – neboli abstinence, být věrný a kondom. Týká se to i mužů majících pohlavní styk se ženami. Pánové, než se pustíte do objevování nových koutů ženského těla, tak si raději zjistěte, kolikrát už dané kouty objeveny byly. Pokud narazíte na vysoká čísla u patnáctileté slečny. Opravdu netuším, jak to ta mladá dívka mohla stihnout. Ale chápu, že u vás stoupá v ceně a u virů HIV stoupne dvojnásobně. Proto je dobré si dávat pozor, i když si chcete jen tak užít na nějakém večírku, minimálně C máte vždy u sebe, že ano. Je dobré jednou za čas navštívit odborníka. Byť Vám to nebude třeba příjemné, věřte mi, že každá dívka nejásá radostí, když musí navštívit gynekologii. Najdou se i příjemnější místa než takováto návštěva.

Abych se nevěnovala jen mužům, v dnešní době je to, jak pevně doufám, už samozřejmostí, že ženy chodí na preventivní prohlídky. Důležité je také očkování proti rakovině děložního čípku, které je od 13 let do 14 let dívky hrazeno pojišťovnou. Musí se tak učinit před tím, než dívka začne sexuálně žít a střídat své partnery. I dívky samy mohou hodně střídat partnery a nebo se naopak nechat nakazit od Don Juanů, kteří teď budoucnost příliš neřeší, ale jednou toho budou litovat. Následkem není jen oslabená imunita, ale i to, že můžete při pohlavním styku nakazit sexuální partnery. Což může být velký problém například při zakládání rodiny. Virus HIV se totiž přenese na matku a z matky na plod. Cesta viru je následovná. Sperma, poševní sekret, krev a mateřské mléko. Ale i tak je 98% šance, že dítě bude zdravé, když bude matka dělat to, co má. I tak si myslím, že to nikomu z nás za takové potíže nestojí.

Dalšími pohlavními nemocemi jsou například kapavka, syfilis, chlamydie a další, ty se vyskytují především u promiskuitních skupin a i ony mohou lidem hodně znepríjemnit život. Pevně doufám, že se mi Vás podařilo přinejmenším upoutat, možná šokovat, ale především Vás přimět k zamyšlení nad Vaším zdravím a prioritami.

Kateřina Doudová, 4.C

Odůležitosti toho, co jsme se jako malí naučili

Jakožto narozena v 20. století roku 1997 se ještě stále považuji za dohrávající pozůstatek toho, čemu říkám děti minulého století. Tehdy ještě iPhone nebyl, ujížděli jsme na Hladovém hadovi, Bounce a dalších hrách na Nokii. Toužili jsme po Tamagotchim, vyrůstali na hudební skupině Kabát, jedli oplatky Vlnky, nosili „manžestráky“ a pletené svetry... Neexistovaly žádné „vychytávky“ dnešní doby, ale víte co? Ta doba mi chybí! Už jen z toho důvodu, že šlo o skvělé bezstarostné dětství. Tenkrát, co si pamatuji, se sbírali Pokémoni. Bratr jich měl až nekonečně mnoho. Každý večer jsem pak strčila kazetu do staré televize s obrazem, jako kdyby byl vysypaný pískem. Také všichni té doby sledovali Simpsonovi, i když je vlastně vůbec nechápali. Když nás trochu ovládla technika, přišly hry jako Invaze z vesmíru, Pac-Man a další horké novinky v pixelech. Nejvíce mi ale chybí, že kdysi jsem mohla jít ven a vždy tam někdo byl. Vždy! Také na vzhledu tolik nezáleželo. Prostě jsme všichni spolu byli v jednom skvělém kolektivu. V zimě jsme měli ty rádoby nepromokavé „oteplováky“, ve kterých jsme stejně byli mokří až na kost. Ale co je hlavní? Byli jsme šťastní. To vlastně ještě byl v zimě sníh. Něco jako Facebook a internet pro nás vůbec neexistovalo. Naší sociální sítí byl táborák a kamarádi. Moc mi chybí opékání párků a chleba, zpívání, hra na schovávanou... Ze všeho nejvíce však „frčely“ bunkry v lese a na stromě či doma. V deštivém počasí se stavěly v peřinách. Vážím si každé vzpomínky na cokoli z té doby. Tenkrát jsme neměli „dotykáče“, tablety ani AirMaxy, ale měli jsme nenahraditelně krásnější dětství, než bych zažila v této době. A jsem za to ráda. A co mě dětství naučilo? Mnoho věcí. Naučilo mě být kreativnější, přemýšlet úplně jinak než děti a mládež dnes a hlavně mě naučilo vážit si mála.

Anežka Onofrejová, 4.A

PPP – Poruchy příjmu potravy

Ahoj všichni. Jakožto studentka čtvrtého ročníku, a tedy člen literárního semináře, jsem i já dostala za úkol se nějak podílet na časopisu Gym. Dlouho jsem přemýšlela, čím přispět, aby to mělo nějaký účel a nebyl to jeden z těch článků, u kterého si přečtete titulky, ten vás začne nudit, a tak ho prostě přeskóčíte, netvrdím, že můj titulek je nějakým způsobem poutavý na první pohled.

Nejdřív bych chtěla říct, že bych byla ráda, nebo spíš považuju za nutné, aby si tento článek přečetlo co nejvíce lidí. A to možná z trochu sobeckého důvodu bych chtěla, aby se všichni dozvěděli pravdu a nebyli zasekaní v těch předsudcích, které jsou všeobecně známé a považované za pravdivé. A také budu tajně doufat, že mě nebudete považovat za ještě většího blázna.

Je to téma velmi citlivé. Lidé, kteří se s tímto, abych tak řekla, čím dál tím rozšířenějším globálním problémem nesetkali, o tom mají dost zkreslené představy a k tomu navíc dosti nemístné poznámky. Všeobecně známé je, že přece „ona chce vypadat jako modelka, chce být hubená a dokonalá, je to pitomá dylinka, které záleží jen na vzhledu a jinak je úplně vymytá“. Hahaha. Opravdu takové jsou, ale ze své zkušenosti vím, že tak to má asi jen desetina, ať už kluků nebo holek.

Když budu mluvit konkrétně o anorexii (neméně závažná a častá je i bulimie a patologické přejídání), tak ta začíná docela nevinně, najednou jíte něco jiného, než jste zvyklí, ale nijak se neomezujete, potom si to uvědomíte a zjistíte, že to jde. Rozjede se kolotoč, dojde vám, že jídlem můžete ovládat úplně vše. Lidé vám začnou říkat, že vám to sluší, ale že už to stačí. Jenže anorektičce to zní úplně jinak, než je to myšleno, jako pohonný motor. Sice vám to polichotí, ale taky si řeknete, že vám jen závidí a že jim ukážete, že to umíte ještě víc. Pokud si toho včas nikdo ve vašem okolí nevšimne (což pravděpodobně nevšimne), tak jste v háji a je jen a jen na vás, jak s tím naložíte. Zajedete si svůj režim, ze kterého se jen tak nedá vystoupit. Časem začnete mít pocit, že když si místo 50 g brambor dáte 53 g, tak jste zhřešili v největší možné míře a musíte to vykompenzovat u dalšího jídla, buď radikálním zmenšením, nebo si ho pro jistotu vůbec nedáte. Já jsem kupříkladu dělala to, že jsem měla na mobilu nastavený budík, kdy se přesně musím najíst a kolik čeho můžu sníst. Kalorické tabulky jsem měla nejdřív v mobilu a teď už je mám doživotně v hlavě. Zeptej se mě na cokoli, já odpovím do 5 vteřin. Začnete být závislí na pohybu. Ten den jste místo 2 hodin cvičili jen hodinu a půl? Tragédie. Tak to si na večeri můžete dát v tom případě už jen misku nastrouhané okurky zalité nízkotučným kefírovým mlékem a navrch čtyři slunečnicová semínka, aby tam přece jen byly nějaké ty zdravé tuky. Zní to neskutečně směšné, že? Ale v tu chvíli vám to směšné nepřijde, ani divné nebo „pošahané“. Vy si jíst nezasloužíte, ostatní samozřejmě ano, takže proč jim neupéct nějaký extra sladký a extra tučný čokoládový dortík, že? Sedíte a tlačí vás kosti, ležíte v posteli a tlačí vás kosti! Nemůžete usnout a spíte maximálně 5 hodin denně – normálka. Všude je vám zima, ležíte v posteli, máte na sobě dlouhé pyžamo, dvě peřiny, topení puštěné na maximum a stejně máte končetiny jako rampouchy. Ráj na zemi je pro vás horká sprcha, ovšem hned, jak z ní vylezete, nastává doba ledová. V zimě se mi často stávalo, že jsem byla přilepená na topení a objímala jsem ho. Nebyla jsem schopná si z vlastní vůle sednout, co kdybych z toho ztloustla? A to jídlo. Když jsem se snažila přejít do režimu normálních lidí, byl to boj. Nestíhala jsem tempo a ve všem jsem se rýpala, seškrabávala máslo z brambor, loupala strouhanku, vyjídala zeleninu a zbytek nechávala. Když mě v jídle začali kontrolovat, podváděla jsem, plivala jsem nenápadně do ubrousku, schovávala do kapes, házela

ho kolem sebe nebo pod stůl. No, kdybych měla zmínit všechny „podivnosti“, byla bych tu asi ještě hodně dlouho.

Ať chcete nebo ne, pokud se léčíte, tak vám tento režim nevydrží, tělo si řekne dost a požaduje dočerpání toho, co mu bylo odíráno po ty dlouhé měsíce, u někoho i roky. Ten, kdo má štěstí, se přejí občas. Já jsem to dělala permanentně zhruba obden už 10 měsíců. Začalo to na Vánoce, když jsem rodičům chtěla udělat radost a donutila jsem se sníst řízek s bramborovým salátem. Potom jsem začala jíst cukroví a už to jelo. Ze vzhledu kostlivce jsem se dostala do vzhledu obtloustlé holky. Stává se mi, že neovládám své chování a jsem schopná sníst absolutně cokoli bez ohledu na chuť, tedy kromě masa, to se mi příčí a vím, že ho do pusy už nikdy nestrčím. V jednu chvíli jsem problémy řešila i přejedením a následným zvracením, ale potom jsem od toho upustila, ani nevím proč. Je to pro mě neskutečně bolestivé a nikdy se s tím nesmírím. Jídlo mě pohltilo a nikdy mě nepustí, nikdy už se nenajím jako normální člověk ani si s chutí a bez výčitek nedám zmrzlinu nebo dokonce čokoládu.

Tím vším jsem chtěla říct, že se to nedá brát na lehkou váhu, mějte k lidem s PPP pochopení a podpořte je, nedívejte se na ně jako na zrůdičky, oni za to svým způsobem i nemohou, je to psychická nemoc, která většinou až tak nesouvisí s pocitem tloušťky, tedy alespoň ze začátku.

Doufám, že jsem vás neunudila k smrti a že článek nebyl moc zmatený, i když bych lhala, kdybych řekla, že je v něm řečeno všechno, co bych chtěla, obzvláště ohledně příčin. Nejsem si totiž úplně jistá, jestli by některé mé názory a slovní obraty byly publikovatelné ve školním časopisu.

THIN, THIN, THIN, THIN, THIN
BE THIN, VERY THIN
NOW STAY THIN
BE THINNER, THINNER
ALWAYS THINNER
YOU'RE NOT THIN ENOUGH
THIN, THIN, THIN
ALWAYS THIN

I hate it when
someone asks me
to eat something.

Kateřina Matušková, 4.A

Vánoce

Co slovo Vánoce znamená? Někdo odpoví, že se mu při tomto slovu vybaví kupování dárků, zdobení stromečku, společné chvíle s rodinou a tak dále... Je to svátek klidu a míru. Svátek, který se u nás slaví 24. prosince. V tento výjimečný den se celá rodina po dlouhé době sejde a tráví spolu příjemné chvíle vánoční atmosféry. V současné době však málokdo opravdu ví, co je při těchto zimních svátcích důležité. Dnes rodiče a prarodiče kupují čím dál tím častěji dražší a dražší dárky svým dětem, aby se jim zavděčili či uspokojili jejich přání a zapomínají na opravdovou podstatu Vánoc. Ceny dárků pro dnešní „moderní“ mládež většinou přesahují tisíce korun, rodiče si berou půjčky, jen aby jejich „miláčky“ byli spokojení. Co tak drahé dárky dětem v životě dají? Každé ráno jezdím přes celé město do školy a dívám se po lidech. Vidím, jak malá holčička, která sotva nastoupila do školky, drží v ruce nejnovější „iPhone“, tak si říkám, jaké asi musí mít dětství? Já v jejich letech jsem byla ráda, když jsem mohla vyběhnout ven a hrát si s kamarády a provádět různé „skopičiny“, co asi ona bude mít za vzpomínky a zážitky? Komunikaci a hraní na internetových sítích? Potom také nynější mládež vypadá. Kamarádi se už nedokáží jinak bavit než přes „mobil“, partneři se bez telefonů neobejdou ani na společné romantické večeři, lidé si neumí vážit maličkostí a pomalu ztrácí představu, o čem ten život vlastně je. To potom také utváří jejich budoucnost a výchovu další generace. A po té se vše projevuje i v takovýchto rodinných chvílích. Moderní technika dětem dá jen chamtivost, závist, neúctu a spoustu špatných vlastností.... O čem tedy Vánoce jsou? Tento neobvyklý den je o lásce a pokoře k druhým, o tom, kdy se rodina sejde a je spolu, vypráví si příběhy a historky, vzpomíná na různé zážitky a je šťastná. Upeče se cukroví, navzájem se pohostí, případně ozdobí stromeček a všichni jsou pohromadě a zdraví. Protože věci, které jsou zadarmo, jako například objetí, úsměv, vlídná slova, políbení, láska, respekt, pokora a mnoho dalšího znamená nespočetněkrát více, než nějaká elektronika nejnovější řady. Nové vymoženosti jsou jen chvilková radost a dotkne se pouze fyzicky. Ale tyto vlastnosti a slova se dotknou duše a srdce a bude to přetrvávat napořád. Ten pocit, že vás má někdo rád a máte někoho, komu můžete věřit a pomůže vám, je to nejcennější, co můžeme mít. Někdo takové štěstí nemá, aby mohl takto trávit svátky a vlastně i celý život. Měli bychom si vážit toho, že jsme zdraví, máme milující rodinu a zázemí, protože nikdy nevíme, kdy o tohle všechno můžeme přijít. Rodinu, přátele a zdraví nám technika nedá, ale naše chování k druhým, vděčnost za maličkosti a vzpomínky nám mohou dát šťastnější budoucnost.

Anežka Onofrejevová, 4.A

Rafaelo kuličky

Suroviny

Budeme potřebovat:

200 g kokosu + další kokos na obalení

40 ks mandlí

1 balení salka (zahuštěného kondenzovaného mléka)

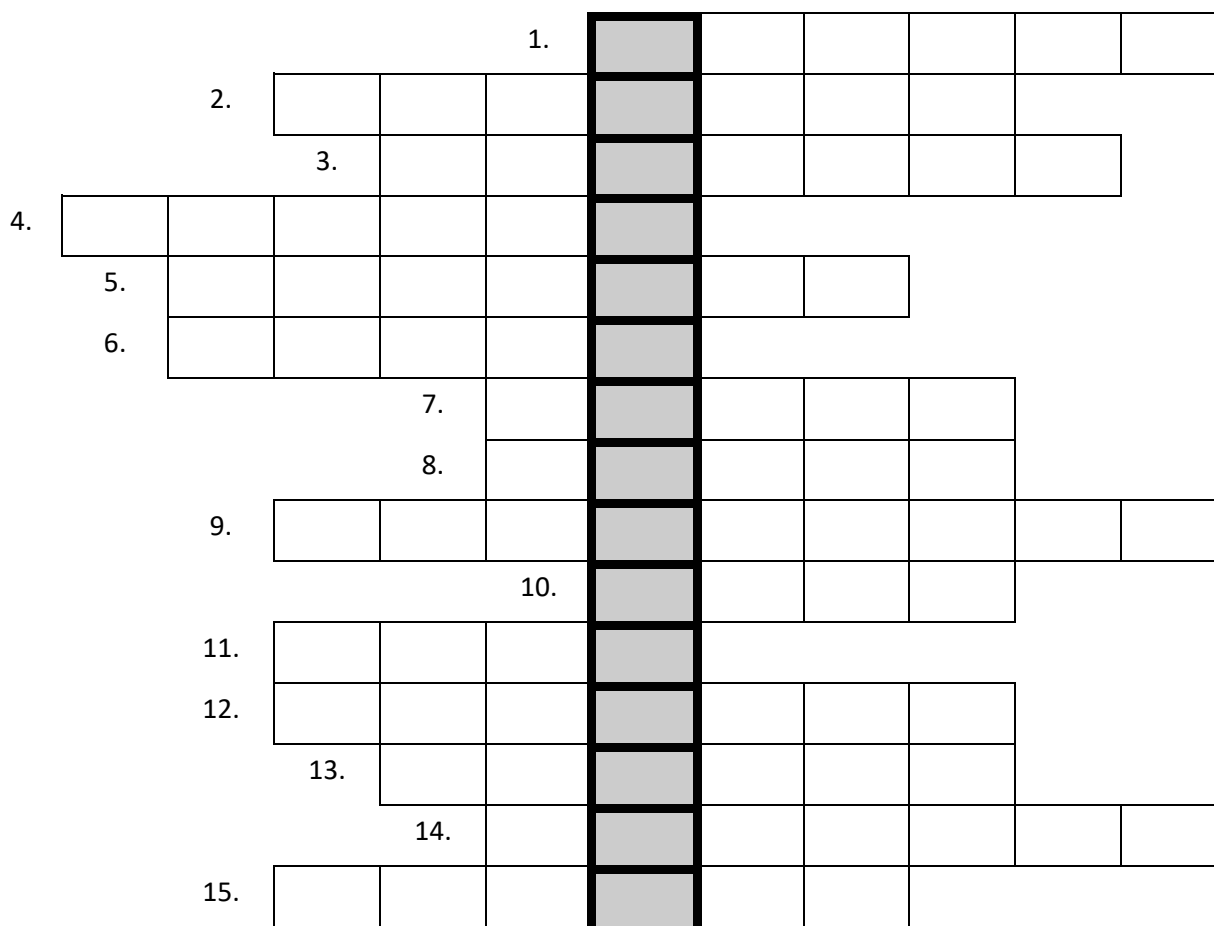

Příprava

1. Salko smícháme s kokosem, až nám vznikne pevná hmota. Lžičkou nabereme hromádku této směsi a rukama uválíme kuličku, poté vmáčkneme mandli a obalíme opět v kokosu.
2. Z jednoho salka je okolo 40-50 kuliček rafaela. Je to velice rychlý recept. Doporučuji si vzít nějaké potravinářské rukavice, aby vás poté neštípal ruce, jak se vám občas kokos do ruky zapáchne. Jsou sice velmi sladké, ale to k Vánocům patří

Kateřina Pochobradská, 4.C

Křížovka

1. Oblíbená část týdne
2. Jaká odpověď je v testu nejlepší?
3. Místo ve škole, kde sehnat bagetu
4. Název automatu na kávu: ***** DELIKOMAT
5. Dílo Boženy Němcové
6. Křestní jméno Oněgina
7. Dopln: "Dívka je jako _. První napětí, potom proud."
8. Činy člověka, které se mu pak vrátí.
9. Písemka = písemné _
10. Místnost pro přednášky
11. „Paní učitelko, můžeme už jít na _?“
12. Co se snížilo z 25% na 20%?
13. Místo konání Mozart party
14. Český univerzální génius Jára
15. Poznámky, které je dobré si psát.

Tajenka: Blíží se Vánoce, proto by se všichni studenti měli připravit na _____.

Marek Podlaha, 4.C

Matěj Berný
Klára Ehlová
Valentýna Kloboučnicková
Marek Podlaha, Kateřina Pochobradská
Aneta Dvořáková
Michaela Prokopová, Kateřina Doudová
Eva Jiráňková
Nikolá Mašková, Anežka Onofrejová
Kristýna Fialová
Karolína Čermáková, Kateřina Svatošová, Veronika
Balková
Kateřina Matušková
Veselé Vánoce!!!

